

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/102/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120206816
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8120206816.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: U. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, XXX XX D., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31340890, právne zastúpeného: AK RELEVANS, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47232471, o vydanie bezdôvodného obohatenia 376,69 EUR s prísl., a o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 376,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 25.06.2020 až do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere dostupná pôžička č. 0774808410, zo dňa 15.11.2010, v Obchodných podmienkach, v článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 5.6., v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru.“

je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou súdu dňa 08.06.2020 sa žalobca domáhal na žalovanom vydania bezdôvodného obohatenia v sume 376,69 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00% ročne z tejto sumy od dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému až do zaplatenia.

1.1. Žalobca v žalobe uviedol:

So žalovanou som uzatvoril spotrebiteľskú zmluvu.

Ide o Zmluvu o úvere dostupná pôžička, č. 0774808410, zo dňa 15.11.2010 (ďalej len „zmluva“). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1 000,-- eur, ktorý som sa zaviazal žalovanej zaplatiť v 40 mesačných splátkach vo výške 38,-- eur, s konečnou splatnosťou úveru 15.3.2014. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 25,50 %, RPMN vo výške 33,29 % a priemerná RPMN vo výške 44,57 %. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú som uzatvoril ako spotrebiteľ so žalovanou, dodávateľkou finančnej služby.

Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa 9 ods. 2/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ). Konkrétne podľa ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

- druh spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ),
- dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ),
- ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ).
Zmluva o úvere dostupná pôžička, č. 0774808410, zo dňa 15.11.2010 neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/, f/ a j/ ZoSÚ.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodné obohatenie žalujem vo výške rozdielu medzi mojimi platbami, t.j. 1.376,69 eura a výškou úveru 1.000,-- eur, teda 376,69 eura.

Ja som sa o tom, že sa žalovaná na môj úkor bezdôvodne obohatila dozvedel od združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, o čom prehlásenie, zo dňa 12.5.2020, predkladám.

Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, navrhujem aplikovať 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, nakoľko žalovaná sa bezdôvodne obohatila prijatím súm, o ktorých vedela v čase ich prijatia, že jej nepatria.

Podľa § 53 ods. 1 OZ „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

Zmluva o úvere dostupná pôžička, č. 0774808410, zo 15.11.2010 obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, v obchodných podmienkach pre úver dostupná pôžička, v článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 5.6., v znení:

„Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru.“

Predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanému ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať moje platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a bez ohľadu na moju vôľu. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi mnou a žalovaným, pokiaľ ide o započítavanie mojich platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanému postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie mojich platieb sa tak stáva pre mňa netransparentné.

Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ).

O neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky a priamo vo vzťahu k žalovanej, už bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Svidník, sp. zn. 7Csp/7/2018, zo dňa 24.1.2019, ktorý potvrdil Krajský súd Prešov, sp. zn. 2Co/60/2019, zo dňa 26.8.2019. Z rozsudku Okresného súdu Svidník vyberám:

„45. Uvedené zmluvné ustanovenie poskytlo žalovanej v priamom rozpore s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka možnosť započítať platby žalobkyne aj na iný účel, ako je prioritné splácanie istiny. Táto zmluvná podmienka založila nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s generálnou klauzulou uvedenou v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Podľa § 54 ods. 1, ods.2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Zmluvná podmienka, ktorej neplatnosť súd vyhlásil, znamenala odchylenie od ustanovenia Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ má oprávnený záujem na prioritnom splácaní istiny, pričom žalovaná uprednostnila vlastné ekonomické záujmy v neprospech spotrebiteľa.“

To isté sa týka aj rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16Csp/80/2018, zo dňa 15.11.2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/25/2019, zo dňa 27.8.2019, z ktorého vyberám:

14. Odvolací súd má za to, z čeho súd prvej inštancie správne postupoval, keď vyhovel žalobe v časti o určenie konkrétnej zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o úvere č. 2949446110 z 23.11.2010,

v Obchodných podmienkach, článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 5.6 v presnom znení za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolací súd jednoznačne súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, z čoho išlo o vopred pripravený text veriteľa, kedy absentuje vôľa zmluvných strán dohodnúť sa na povinnosti dlžníka platiť platby na iný účel, ako je splatenie istiny úveru. Išlo o podmienku, ktorá nebola individuálne dohodnutá a predstavuje ľubovôľu dodávateľa započítať platby na iný účel ako boli určené, čo jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v spotrebiteľských vzťahoch v neprospech spotrebiteľa.

15. Vo vzťahu k vysloveniu neprijateľnej zmluvnej podmienky súdom prvej inštancie odvolací súd ešte uvádza, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13 nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje a v tejto súvislosti dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa, totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietať nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len v prípade, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offa takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offa nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak takúto podmienku považuje za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia, s výnimkou prípadu, keď spotrebiteľ proti tomuto namieta (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ z 04.06.2009, PANNON GSM, C-243/08, 2009 I-04713).“

Nakoľko o neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky bolo právoplatne rozhodnuté, dávam do pozornosti publikáciu, Števíček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 635 - 636 s. : „Ak by však dodávateľ opätovne uplatnil žalobu plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať neprímeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súd nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenie v rozpore so zákonom.“, čo podľa môjho názoru, analogicky platí aj v prípadoch ak súd už o neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky rozhodol, na základe žaloby podanej spotrebiteľom.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 09.07.2020, v ktorom uviedol:

Žalovaný popiera v celom rozsahu skutočnosti tvrdené Žalobcom a vznáša námietku premlčania, námietku absencie pasívnej vecnej legitímácie a nedostatku naliehavého právneho záujmu.

1) Námietka premlčanie a bezdôvodné obohatenie

Všetky skutkové tvrdenia Žalobcu týkajúce vzniku a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sú nepodstatné a v celej miere nepravdivé, preto Žalovaný skutkové tvrdenia protistrany v celom rozsahu v zmysle § 151 CSP popiera a uvádza vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach.

Žalovaný namieta premlčanie Žalobcom uplatneného nároku, a to tak v subjektívnej ako aj v objektívnej premlčacej dobe.

Bez ohľadu na údajné vyhlásenie Žalobcu o tom, kedy sa vraj dozvedel o bezdôvodnom obohatení, aj keď Žalovaný si dovoľuje pochybníť pravdivosť uvedeného vyhlásenia, predmetné je datované v čase po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty.

Žalobca bol nepretržite v omeškaní so splácaním pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere č. 0774808410 zo dňa 15.11.2010 (ďalej len „Zmluva o úvere“) a z uvedeného dôvodu dňa 04.10.2016 bol úverový účet zrušený a pohľadávka postúpená na nového veriteľa. Žalobca však ako uvádza poslednú splátku (resp. jej časť) uhradil Žalovanému dňa 15.08.2013. Žalobca doručil žalobu súdu dňa 08.06.2020, pričom objektívna premlčacia doba uplynula dňa 15.08.2016.

Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom.“ Vzhľadom na citované ustanovenie ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa na dané konanie použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce premlčanie. V zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka „právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.“ V zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka „najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe je nepochybné, že subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť už dňom, kedy Žalobca uhradil Žalovanému poslednú splátku úveru a tým splatil predčasne celý úver, a nie až dňom, kedy sa údajne mal od združenia na ochranu práv spotrebiteľov dozvedieť o tom, že poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový.

Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/1019/2015 zo dňa 27.07.2016 uvedeného vyplýva správnosť záveru súdu prvej inštancie, že pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, je potrebné z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka minimálne vychádzať zo dňa, kedy žalobkyňa poukázala žalovanému ako veriteľovi, poslednú splátku úveru. Navyše za situácie, že predmetnú zmluvu o úvere, ktorú uzavrela so žalovaným dňa 01. 03. 2011, podpísala, jej táto skutočnosť, že má zaplatiť sumu istiny (200 eur) zvýšenú o odplatu (160 eur), ďalej že zmluva neobsahuje údaj o RPMN a údaj o úroku, bola známa už v čase podpisu, t.j. uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti tak prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia bolo uplatniteľné v premlčacej lehote do 22.09.2017. Žalobca však svoj návrh na súd podal až 22.11.2017, t.j. v čase, kedy jeho prípadný nárok bol už v celom rozsahu premlčaný.“

Podľa názoru Krajského súdu v Nitre napr. v rozhodnutí zo dňa 13.11.2014, sp. zn. 7Co/90/2013: „z ustanovenia § 107 ods. 1 OZ totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby k uplatneniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Táto (subjektívna) vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor sa niekto bezdôvodne obohatil a o tom, v prospech koho k tomuto obohateniu došlo, pritom musí byť skutočná. Nie je pritom rozhodujúce, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. V danom prípade tak pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, treba z hľadiska § 107 ods. 1 OZ vychádzať zo dňa (dní), kedy žalobkyňa splatila žalovanému jednotlivé úvery, z ktorých požadovala vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúce zo splatených úrokov a poplatkov, a to bez ohľadu na skutočnosť, či žalobkyňa skutočne vedela o prípadnej neplatnosti jednotlivých zmlúv o úvere, v časti poplatkov a úrokov, a o tom, že sa bezdôvodne obohacuje žalovaný.“ Na skutočnosť, že uplynula tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba nemá vplyv ani Žalobcom predložené Prehlásenie o tom, že údajne až dňa 7.5.2020 sa dozvedel o údajnom bezdôvodnom obohatení, nakoľko v danom čase bola viac ako 4 roky akákoľvek pohľadávka Žalobcu premlčaná v objektívnej premlčacej dobe.

Podaná námietka premlčania spôsobuje zánik vymáhateľnosti a uplatniteľnosti pohľadávky Žalobcu voči Žalovanému.

Posudzovanie plynutia subjektívneho premlčania Žalovaný opiera aj o rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, napríklad sp. zn. 21Co/193/2014, kde súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 9C/521/2013. Žalovaný cituje z uvedeného rozhodnutia: Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie žalobcovi najneskôr ku dňu zosplatenia úveru, ku dňu 28.07.2011, kedy mu bolo známe, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil odo dňa nasledujúceho po tomto dni, teda dňom 29.07.2011 mu začala plynúť 2-ročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie svojho nároku súdnou cestou a táto mu uplynula 29.07.2013. Žalobca podal žalobu na súde 03.09.2013, teda po uplynutí zákonnej subjektívnej premlčacej doby, pričom žalovaný vzniesol námietku premlčania a súd tento jeho úkon považoval za účinné dovolanie sa premlčania. Na základe toho nemohol žalobcovi priznať premlčané právo, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

2) K Skutkovým tvrdeniam týkajúcim sa 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby

Žalobca v predmetnej žalobe uvádza, že navrhuje aplikovať 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, nakoľko Žalovaný sa bezdôvodne obohatil prijatím súm, o ktorých vedel v čase ich prijatia, že mu nepatria.

Žalovaný sa nestotožňuje s názorom Žalobcu, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože zo samotnej žaloby a jej odôvodnenia nevyplýva a nie je ani preukázané, že by sa Žalovaný bezdôvodne obohatil úmyselne. Nie je preukázané, že by úmysel Žalovaného (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy.

Zo samotnej podstaty podnikania Žalovaného vyplýva to, že chcel poskytnúť peniaze s tým, aby sa mu tieto peniaze vrátili aj so ziskom, ktorý zisk predstavoval najmä úrok za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že Žalovaný sa nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky.

Preto nebolo úmyslom Žalovaného ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2010, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov

a ich vyhodnocovaní v súdnych konaniach. Teda ak by i neskôr bolo predmetné ustanovenie zmluvy o úvere vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ide o skutočnosť, ktorá nebola zrejmá v čase uzatvárania zmluvy.

Ak teda Žalobca poukazuje na rozhodnutia súdov, a síce konania vedené Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 2Co/60/2019, resp. 19Co/25/2019, vzhľadom na spisovú značku konania je vylúčené, aby mohol mať Žalovaný už v roku 2010 vedomosť o tom, že prijíma plnenie na základe zmluvného dojednaní, ktoré by súdy neskôr mohli posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3) Námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie Žalovaného

Žalovaný týmto vznáša námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko v konaní nie vecne legitímovaným subjektom a to z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá bola uskutočnená písomnou zmluvou č. 1/2016 zo dňa 06.10.2016 medzi postupcom Poštová banka a. s., a postupníkom spoločnosťou BENCONT COLECTION, a. s., (ďalej len ako „zmluva“ alebo „zmluva o úvere“ v príslušnom gramatickom tvare).

Predmetom vyššie uvedenej zmluvy bola aj pohľadávka, ktorú mal Žalovaný voči Žalobcovi, a ktorú neuhradil. Žalovaný zdôrazňuje, že postúpenie pohľadávky je taká zmena v subjektoch záväzkového vzťahu, kedy pôvodný veriteľ postúpil svoju pohľadávku voči dlžníkovi na tretiu osobu, teda na nového veriteľa, a tento nadobúda pohľadávku a príslušenstvo spolu so všetkými právami s ňou spojenými. Z uvedeného dôvodu tak Žalovaný nemôže byť pasívne vecne legitímovaným subjektom, a k tejto práva vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy o úvere postúpil na tretiu osobu, nového veriteľa. Žalovaný má teda za to, že nie je ani nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej sa Žalobca prostredníctvom podanej žaloby domáha.

V tejto súvislosti Žalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 214/2011, podľa ktorého: „Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil.“

Žalovaný si ďalej konajúcemu súdu dovoľuje uviesť, že v dôsledku neplnenia si svojho záväzku zo strany Žalobcu (nakoľko tento neuhradil takmer nič z dlžnej sumy) pristúpil dňa 08.12.2008 k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v súlade s § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v tom čase platnom a účinnom znení a pohľadávku postúpil na vyššie uvedenú spoločnosť. V tejto súvislosti Žalovaný dáva do pozornosti konajúcemu súdu, že Žalobca bol v nepretržitom omeškaní so splácaním svojho dlhu po dobu dlhšiu ako sú 3 mesiace a to aj napriek opakovaným výzvam Žalovaného, čo bolo dôvodom postúpenia celého záväzku na nového veriteľa.

4) Absencia naliehavého právneho záujmu

Žalobca sa domáha určenia neprijateľných zmluvných podmienok. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu zanikol pred viac ako 4 rokmi, neexistuje naliehavý právny záujem, objektívna právna neistota Žalobcu, ktorú je potrebné súdnym rozhodnutím upraviť.

Podľa rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/41/2017 neexistuje teda hrozba, že by žalovaný mohol voči žalobkyňi uplatňovať nároky zo zmluvy na základe iného titulu ako súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie o určení práva, ktorého sa žalobkyňa v žalobe domáha, nijakým spôsobom neovplyvní jej právne postavenie voči žalovanému. Neexistuje právo žalobkyne, ktoré by mohlo byť ohrozené v závislosti od rozhodnutia o určení neplatnosti predmetnej zmluvy.

Taktiež nemožno v danej veci označiť právne postavenie žalobkyne ako neisté, pre ktoré by mohla byť v závislosti od rozhodnutia vo veci samej vystavená konkrétnej ujme. Na tomto závere nič nemení ani to, že v prípade žalobkyne ide vo vzťahu k žalovanému o spotrebiteľa podľa predpisov hmotného práva, keďže naliehavý právny záujem je inštitút procesného práva, ktorý je celkom indiferentný vo vzťahu k uplatňovanému hmotnému právu. To, že naliehavý právny záujem nerozlišuje medzi žalobcom spotrebiteľom a iným žalobcom vyplýva z toho, že i spotrebiteľ si môže uplatniť svoje práva ako každý iný účastník v tom prípade, ak sa voči nemu bude druhá strana domáhať plnenia, na ktoré nemá právny nárok. Takýto záver vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8 Cdo 251/2015 zo 16.3.2016 ale aj Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/339/2015.

Nakoľko zmluvný vzťah medzi Žalobcom a Žalovaným zanikol a akékoľvek finančné nároky zo Zmluvy o úvere sú premlčané, neexistuje aktuálny stav objektívnej hrozby Žalobcu, preto ani v zmysle ust. § 137 d) CSP nie je daný naliehavý právny záujem na podaní žaloby na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky.

Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm.c/ O.s.p. považuje súdna prax aj žalobu o neplatnosť právneho úkonu, ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobcu na určenie neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia.

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 49/2003 (75/2003ZSP) naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) OSP je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť; nie je pritom rozhodujúce, ako táto neistota vznikla.

Aktuálna objektívna právna neistota medzi stranami sporu v súčasnosti neexistuje.

5) Celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť

Žalobca tvrdí, že Zmluva o úvere vôbec neobsahuje údaj o celkovej čiastke úveru, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Žalovaný predmetné tvrdenie popiera.

Žalovaný má za to, že spotrebiteľ nebol uvedený do neistoty pri možnosti posúdiť rozsah svojho záväzku, nakoľko poznal údaje o výške úveru a celkovej výške nákladov, vedel, koľko bude nakoniec musieť zaplatiť a prijatím úveru s takýmito podmienkami súhlasil.

Zmluva o úvere obsahuje všetky požiadavky, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje vychádzajúc pritom z pre Slovenskú republiku záväzného rozsudku Súdného dvora vo veci č. C - 42/15, Home Credit Slovakia. V predmetnom rozsudku Súdny dvor ES uviedol, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti podľa čl. 10 ods. 2 Smernice, sankcia v podobe toho, že zmluva sa považuje za zmluvu bez úrokov a poplatkov je primeraná len v prípade, ak ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Žalobca sa pred podpisom zmluvy oboznámil s obchodnými podmienkami pre úver, ako aj sadzobníkom poplatkov, vrátane oboznámenia so zmluvnými podmienkami dostupnej pôžičky, spolu s informáciou o úrokových sadzbách Žalovaného. Zmluva o úvere obsahuje predmetný údaj, nakoľko v bode 3.2 Zmluvy o úvere písmom totožným s ostatným textom zmluvy (t.j. spotrebiteľ nemohol mať pocit, že ide o nerovnocenný údaj uvedený menším písmom) je napísané: „Klient svojim podpisom potvrdzuje, že bol s nimi oboznámený a súhlasí s nimi.“ V tejto súvislosti tak Žalovanému nie je zrejmé, prečo Žalobca argumentuje jeho zjavnou nevedomosťou o úroku a poplatkoch, ak o týchto bol preukázateľne s poukazom na vyššie uvedené riadne oboznámený a informovaný.

Je zrejmé, že predmetné uvedenie sumy, resp. údaje o úroku a poplatkoch, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v zmluve neabsentuje, nie je ani zavádzajúce, je presné a opakovane uvedené v zmluvnej dokumentácii tak, aby bol spotrebiteľ dostatočne informovaný o tom, že je povinný platiť za poskytnutý úver úroky a poplatky. Priemerný spotrebiteľ aj s priemerným vzdelaním si totiž vie spočítať predmetné dva údaje, a to výšku úveru a celkovú výšku nákladov. Tieto údaje sú v Zmluve o úvere uvedené bez akýchkoľvek pochybností, dokonca sú zvýraznené.

6) Doba trvania Zmluvy

Priemerný spotrebiteľ je vymedzený dnes dobre známou formulou „Gut Springenheide“. Súdny dvor ES „zadefinoval“ priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov.“

Žalobca ako priemerný spotrebiteľ poznal, že doba splácania úveru bola dohodnutá na 40 mesačných splátok s rovnakým dátumom splatnosti. Počet splátok a doba trvania Zmluvy o úvere je v danom skutkovom prípade totožným údajom, čo si Žalobca ako priemerne uvedomelý spotrebiteľ musel vedieť uvedomiť a vyhodnotiť. Názor Žalovaného potvrdzuje aj aktuálna súdna prax. Napríklad podľa rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 41Co/10/2018, v rozhodnutí zo dňa 16.08.2018 sú uviedol, že v tejto súvislosti odvolací „aplikujúc eurokonformný výklad, uvádza, že z počtu splátok úveru - 96 mesiacov, vyplýva doba trvania zmluvy, z ktorej priemerný spotrebiteľ, ktorým bezpochyby je aj samotná žalobkyňa, vie presne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Na okraj odvolací súd uvádza, že zákonodarcu predmetnou, vyššie uvedenou novelou zákona o spotrebiteľských úveroch vypustil zo zákona povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere „termín konečnej splatnosti úveru“, pretože uvedené bolo v rozpore aj so Smernicou č. 2008/48/ES. Na základe vysloveného názoru sa odvolací súd nemohol stotožniť s tvrdeniami žalobkyne, že v zmluve nebola určená doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru.“

Úlohou práva a súdneho konania je súčasne edukatívne pôsobiť na strany sporu. Spotrebiteľov je tak potrebné vychovávať k zodpovednému uzatváraniu zmluvných záväzkov, naučiť sa v týchto záväzkoch orientovať a vedieť posúdiť následky svojich vlastných právnych úkonov. Formalistický výklad, ktorý spotrebiteľovi umožňuje vyhnúť sa úhrade úrokov len z dôvodu, aký uvádza Žalobca, t.j. lebo spotrebiteľ predsa sám si nemusí vedieť vyčítať z počtu splátok 40 a termínu konečnej splatnosti na akú dobu

uzatvára Zmluvu o úvere, nepredstavuje podľa názoru Žalovaného edukatívne pôsobenie smerujúce k zvýšeniu zodpovednosti a ostražitosti spotrebiteľa.

Žalobca pritom musel vedieť vyhodnotiť dobu trvania Zmluvy o úvere, nakoľko presne vedel, kedy má uhradiť prvú splátku úveru a kedy druhú. Dokonca by neobstálo ani tvrdenie, že Žalobca by si musel prepočítavať dobu trvania zmluvy, keď je zjavné, že ako priemerný spotrebiteľ dokáže určiť, aká dlhá je doba 40 mesiacov.

7) Druh spotrebiteľského úveru

Žalobca ako dlžník, ktorý požiadal o úver Žalovaného, prevzal úver a úver platil sa v súčasnosti de facto tvári, že nevedel, o aký druh úveru žiada a aký druh úveru mu bol poskytnutý. Takéto vyjadrenie priemerného spotrebiteľa je dôvodné považovať za účelové.

Druh spotrebiteľského úveru vyplýva z označenia Zmluvy o úvere. Označiť úver za bezúročný z takého dôvodu, aký uvádza žaloba, je viac ako len diskriminačné voči akémukoľvek veriteľovi.

Pritom nadmernú „opateru“ spotrebiteľa ako nedôvodnú a nesprávnú skonštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. PL ÚS 11/2016, „podľa ktorého termín ochrana spotrebiteľa sa vo svojom štandardnom význame v zásade vzťahuje na nekalé podmienky. Ochrana spotrebiteľa pri neprijateľných podmienkach vychádza z nerovnakej vyjednávacej pozície spotrebiteľa už na začiatku vytvárania zmluvného vzťahu. Z toho vychádza vnútroštátne právo, ako aj smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Veriteľ (dodávateľ v spotrebiteľskej terminológii) si vzhľadom na svoju faktickú silu môže presadiť do zmluvy rôzne asymetrické podmienky (bod 9.1), následne ich uplatňovať a spotrebiteľ si toho nemusí byť vedomý. Ide tu v širšom slova zmysle vlastne o zneužívajúce konanie veriteľa v rozpore s dobrými mravmi, takže zásah súdu ex offio pri nekalých podmienkach podobne ako v nemeckej judikatúre vychádza v podstate z § 39 Občianskeho zákonníka, resp. z verejného poriadku. Mnohé, určite závažné argumenty národnej rady (bod 9.1, bod 11.1) sa vzťahujú na zmluvnú fázu vzťahu veriteľ - spotrebiteľ. Z týchto príkladov vyplýva, že národná rada chcela udeliť dlžníkom akési procesné odpustenie dlhu, ale počínala si pritom zjednodušujúco a v tomto zmysle svojvoľne, pretože premlčanie nie je kľúčovým medzníkom medzi oprávnenými a neoprávnenými dlžobami, a nie každý dlh musel pochádzať z emotívnych príkladov, ktoré národná rada predložila. Spotrebiteľom môže byť napríklad aj advokát proti veriteľovi, ktorý je obuvníkom. Spotrebiteľské právo je zaiste súčasťou vytvárania spoločenskej kohézie, ale aktuálna právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov (veriteľov) stavia akoby na stranu tých „zlých“ a spotrebiteľov na stranu tých „ublížených“. Podľa poznatkov zo súdnej praxe však právna úprava svojím nastavením spôsobuje aj to, že často najneaktívnejším dlžníkom - spotrebiteľom poskytne pomoc, zatiaľ čo tí zodpovednejší sa často na pojednávanie dostavia (alebo už vo vyjadrení k žalobe) a dlh uznajú, čo podľa procesného práva vedie automaticky k vyhovneniu žalobe rozsudkom pre uznanie“

8) Dôvody brániace určeniu neprijateľnej zmluvnej podmienky

Žalobca sa žalobou o. i. domáha určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu zanikol v dôsledku postúpenia na nového veriteľa pred viac ako šiestimi rokmi, Žalovaný má za to, že neexistuje relevantný dôvod na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, a v tomto smere ide zo strany žalobcu o zjavné zneužitie práva v zmysle čl. 5 základných zásad CSP, ktoré nepožíva právnu ochranu.

Podľa rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/41/2017 „neexistuje teda hrozba, že by žalovaný mohol voči žalobkyni uplatňovať nároky zo zmluvy na základe iného titulu ako súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie o určení práva, ktorého sa žalobkyňa v žalobe domáha, nijakým spôsobom neovplyvní jej právne postavenie voči žalovanému. Neexistuje právo žalobkyne, ktoré by mohlo byť ohrozené v závislosti od rozhodnutia o určení neplatnosti predmetnej zmluvy. Taktiež nemožno v danej veci označiť právne postavenie žalobkyne ako neisté, pre ktoré by mohla byť v závislosti od rozhodnutia vo veci samej vystavená konkrétnej ujme. Na tomto závere nič nemení ani to, že v prípade žalobkyne ide vo vzťahu k žalovanému o spotrebiteľa podľa predpisov hmotného práva, keďže naliehavý právny záujem je inštitút procesného práva, ktorý je celkom indiferentný vo vzťahu k uplatňovanému hmotnému právu. To, že naliehavý právny záujem nerozlišuje medzi žalobcom spotrebiteľom a iným žalobcom vyplýva z toho, že i spotrebiteľ si môže uplatniť svoje práva ako každý iný účastník v tom prípade, ak sa voči nemu bude druhá strana domáhať plnenia, na ktoré nemá právny nárok. Takýto záver vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8 Cdo 251/2015 zo 16.3.2016 ale aj Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/339/2015.“

Nakoľko zmluvný vzťah medzi Žalobcom a Žalovaným zanikol a akékoľvek finančné nároky zo Zmluvy o úvere sú premlčané, neexistuje aktuálny stav objektívnej hrozby Žalobcu, preto ani v zmysle ust. § 137 d) CSP nie je daný zákonný dôvod na podanie žaloby na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky.

Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm.c/ O.s.p. považuje súdna prax aj žalobu o neplatnosť právneho úkonu, ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobcu na určenie neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia.

Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 17/2015 „keďže vzhľadom na vyššie uvedené došlo k zamietnutiu návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia vecne správne je aj rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorý zamietol návrh vo zvyšku a nezaoberal sa prijateľnosťou, resp. neprijateľnosťou zmluvných podmienok, keď tieto sú z dôvodu premlčania celého nároku navrhovateľa bezpredmetné. V danom prípade nebol daný naliehavý záujem na určenie, keďže návrh bol zamietnutý z iných dôvodov, t.j. nie z dôvodu posúdenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Nedošlo zo strany prvostupňového súdu k odňatiu možnosti navrhovateľovi konať pred súdom. Určením neprijateľnosti zmluvných podmienok by nedošlo k zmene právneho postavenia navrhovateľa ani k vyriešeniu ich vzájomných vzťahov.“

Žalovaný má za to, že vzhľadom k tomu, že od ukončenia zmluvného vzťahu už prešla enormne dlhá doba podstatne prekračujúca akékoľvek premlčacie či prekluzívne doby, nemožno s takto dlhým časovým odstupom pristúpiť k určeniu neprimeranej podmienky, a to aj s poukazom na to, že právo patrí bdelým, kde túto zásadu je potrebné primerane aplikovať aj na spotrebiteľské vzťahy.

9) Záver

Žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a Žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

3.1. Súd preskúmal zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalobcami a žalovaným a zistil, že údaje o požadovanom úvere, teda oferta dlžníka sa nachádza v bode 2. tejto zmluvy. Dlžník dňa 10.11.2010 požadoval, aby mu bol poskytnutý úver vo výške 2000 € s dobou splácania 40 mesiacov. V bode 3. zmluvy podpísanej veriteľom dňa 15.11.2010 sa nachádzajú údaje o schválenom úvere. Úver sa poskytol vo výške 1000 € a tento bod obsahuje množstvo ďalších v offre neuvedených zmluvných podmienok (napr. výška mesačnej splátky, výška úrokovej sadzby, RPMN, deň splatnosti atď.).

4. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 9Csp/102/2020 - 58 zo dňa 21.09.2020 rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol vychádzajúc z toho, že z dôvodu porušenia ustanovení o kontraktachom postupe uvedených v § 43a - § 44 OZ k vzniku zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedošlo. Žalovaným poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi tak súd vyporiadal podľa ustanovení OZ o bezdôvodnom obohatení a žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre premlčanie zamietol. Ak zmluva nevznikla, nemohli byť jej súčasťou ani neprijateľné zmluvné podmienky, a preto súd žalobu zamietol aj v tejto časti.

5. Voči v bode 4. odôvodnenia uvedenému rozsudku OS PO bolo podané odvolanie a KS v PO uznesením č.k. 22CoCsp/51/2020 - 138 zo dňa 28.02.2022 rozsudok zrušil. V uznesení KS v PO uviedol:

25. Odvolací súd je preto toho názoru, že vzhľadom na uvedené nemožno hovoriť o akceptácii návrhu (žiadosti) zo strany veriteľa, ale o novom návrhu, ktorý by mal žalobca písomne prijať alebo odmietnuť (§ 44 OZ). V konaní nebolo preukázané, že by k tejto písomnej akceptácii nového návrhu veriteľa zo strany žalobcu došlo. Nečinnosť či mlčanie žalobcu pritom za akceptáciu nového návrhu banky nie je možné považovať (§ 44 ods. 1 OZ). Na základe doteraz vykonaného dokazovania sa preto javí, že nebola preukázaná existencia dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán, teda v danom prípade nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v zákonom predpísanej písomnej forme, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Konsenzus v inej, než písomnej forme nie je spojený so záverom o neuzatvorení zmluvy, ale len so zákonom uvedeným následkom ako ho upravuje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ.

26. I keď nedostatok písomnej formy spotrebiteľskej zmluvy o úvere sám o sebe spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, odvolací súd poukazuje na to, že žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzoval od okolnosti, že predmetný úver je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že úverová zmluva, na základe ktorej bol tento úver poskytnutý, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a), f), a j) ZoSÚ (druh spotrebiteľského úveru, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a ročnú percentuálnu

mieru nákladov a čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto percentuálnej miery nákladov správny údaj o výške RPMN), čo je porušením § 11 ods. 1 ZoSÚ platného a účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (ZoSÚ). Týmto tvrdenými porušeniami Zákona o spotrebiteľských úveroch zo strany žalovaného ako dodávateľa, ktoré by mohli mať za následok bezpoplatkovosť a bezúročnosť predmetného úveru, sa však súd prvej inštancie doteraz nezaoberal.

27. V prípade záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru v dôsledku uvedeného by mal veriteľ (žalovaný) právo iba na vrátenie poskytnutej sumy úveru vo výške 1.000 eur, všetko nad uvedenú sumu by bolo potrebné na strane žalovaného považovať za bezdôvodné obohatenie (plnenie bez právneho dôvodu). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému sumu 1.376,69 eura (výpis z úverového účtu za obdobie od 15.11.2010 - 03.10.2016) a rozdiel medzi plnením žalobcu a úverom je žalovaný povinný vydať žalobcovi (376,69 eura). Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, a to tak v subjektívnej, ako aj v objektívnej premlčacej dobe. Súd prvej inštancie zamietol žalobu pre uplynutie 3-ročnej objektívnej doby a subjektívnu sa už osobitne nezaoberal.

28. Občiansky zákonník v ust. § 107 upravuje premlčaciu dobu pre vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom rozlišuje medzi subjektívnu (§ 107 ods. 1) a objektívnu premlčacou dobou (§ 107 ods. 2). Začiatky ich plynutia sú upravené odlišne.

29. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

30. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

31. Vo vzťahu k posúdeniu subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/79/2021 zo dňa 31.01.2022, v ktorom najvyšší súd citoval uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.09.2021, sp. zn. 5Cdo/29/2021, ktorý v podobných súvislostiach konštatoval nasledovne: „Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Aj v prejednávanej spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/121/2009, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/107/2017). Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 14Co/1455/2014 uviedol, že v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka sa pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočná, teda preukázaná, nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom navrhovateľka jednoznačne uviedla, že to, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela až po porade so svojím právnym zástupcom ... Ten istý krajský súd v rozhodnutí sp. zn. 17Co/1008/2014 vychádzal z toho, že za preukázanú možno mať začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od prvej porady navrhovateľky s advokátom ... Dovolací súd dopĺňa, že aj v prejednávanej spore je potrebné vychádzať z momentu, kedy si žalobkyňa sama musela byť vedomá, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedla na účet žalovaného určitú čiastku resp. čiastky. Týmto momentom je aj podľa dovolacieho súdu porada, ktorú absolvovala žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka - fyzická osoba s jej právnou zástupkyňou, kedy sa dozvedela o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou (túto vedomosť je potrebné odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého žalobkyňou nad rámec základnej sumy úveru ako bezdôvodného obohatenia.,,

Dovolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s vyslovenými názormi vo veci sp. zn. 5Cdo/29/2021 (bod 10) a v okolnostiach relevantných s posudzovanou vecou na ne v celosti poukazuje. Odvolací súd pri posudzovaní relevantnej dovolacej otázky (bod 3 in fine v spojení s bodom 8) vychádzal preto z nesprávneho právneho názoru „že subjektívna doba na uplatnenie nároku začala plynúť odo dňa, kedy žalobca zaplatil jednotlivé plnenia v súvislosti s existujúcou zmluvou o revolvingovom úvere nad rámec toho, na čo bol povinný" (bod 2.2.).“

32. K objektívnej 10-ročnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-485/19 z 22. apríla 2021, ktorý na prejudiciálnu otázku Krajského súdu v Prešove ako vnútroštátneho súdu: „Má sa článok 47 Charty základných práv EÚ a implicitne právo spotrebiteľa na účinný prostriedok súdneho ochrany vykladať tak, že mu odporuje právna úprava v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka o premlčaní práva spotrebiteľa v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, podľa ktorej sa právo spotrebiteľa na vrátenie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky premlčaní aj v prípade, že spotrebiteľ sám nedokáže vyhodnotiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, a toto premlčanie uplynie aj za stavu, že spotrebiteľ o povahe neprijateľnej zmluvnej podmienky nevedel?“ uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkou smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Súčasne na otázku súdu: „Odporuje článok 47 Charty a princípu efektivity taká vnútroštátna prax, podľa ktorej je na spotrebiteľovi dôkazné bremeno preukázať na súde vedomosť osôb konajúcich za veriteľa, že veriteľ porušuje práva spotrebiteľa, v danej veci vedomosť o tom, že neuvedením správnej ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) veriteľ poruší zákonné pravidlo, a tiež vedomosť, že v takomto prípade je úver bezúročný, a že prijatím úrokov sa veriteľ bezdôvodne obohatí?“ uviedol, že spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z týchto ustanovení povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa. Z uvedeného vyplýva, že sa prezumuje nečestný úmysel veriteľa a bolo by v rozpore s čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS, aby spotrebiteľ preukazoval úmysel uplatňujúci svoj nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky.

36. Výsledky už spomenutých prejudiciálnych konaní nepodporujú záver vychádzajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Cdo/238/2017, práve naopak, kľúčnym v prejednávanej veci je v prvom rade unesenie dôkazného bremena zo strany dodávateľa vo vzťahu k vyvráteniu prezumpcie úmyslu.

39. Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní dôkladne posúdiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe Zmluvy úvere dostupná pôžička zo dňa 15.11.2010 vo vyššie uvedených intenciách a následne so zreteľom na tieto zistenia posúdiť, či žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a či tento nárok nie je premlčaný v súlade s vyššie prezentovaným právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle uvedenej judikatúry tak, aby bola prejednávaná vec správne právne posúdená. Zároveň súd prvej inštancie opätovne posúdi návrh žalobcu na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o úvere č. 2949446110 z 23.11.2010, v Obchodných podmienkach, článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 5.6. Po opätovnom posúdení veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám stanoveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

6. Pri viazanosti právnym názorom KS v PO súd vec opätovne prejednal. KS v PO urobil záver, že zmluva o spotrebiteľskom úvere vznikla v inej než písomnej forme a s týmto záverom je bez ďalšieho spojený následok spočívajúci v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods.1 písm.a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2010 - Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.beck-online.sk/bo/chapterview-document.seam?documentId=pj5f6mrqgeyf6mjsnewtembrgaydmmjr>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.beck-online.sk/bo/chapterview-document.seam?documentId=pj5f6mrqgeyf6mjsnewtembrgaydmmjr>>, r) <<https://www.beck-online.sk/bo/chapterview-document.seam?documentId=pj5f6mrqgeyf6mjsnewtembrgaydmmjr>> a y) <<https://www.beck-online.sk/bo/chapterview-document.seam?documentId=pj5f6mrqgeyf6mjsnewtembrgaydmmjr>> a § 10 ods. 1

<<https://www.beck-online.sk/bo/chapterview-document.seam?documentId=pj5f6mrqgeyf6mjshewtembrgaydmmjr>>

6.1. OS PO napriek nesúhlasu s uvedeným záverom (Z dôvodu, že prijatie návrhu na uzavretie zmluvy konkludentne je rovnako právnym úkonom vyžadujúcim vôľu a prejav. Konkludentne by tak nový návrh mohol byť prijatý iba vtedy, ak by žalobca o odmietnutí návrhu novým návrhom vedel k čomu zjavne nedošlo, keďže obe strany sporu vychádzali zo záveru o platnom uzavretí zmluvy písomnou formou. Samotné čerpanie úveru konkludentné prijatie nového návrhu neznamená. KS v PO sa rovnako nevyrovnal s rozsudkami uvedenými v zrušenom rozsudku, pričom aj samotná prax KS v PO v obdobných veciach bez ďalšieho dospievala k záveru, že zmluva žiadnym spôsobom nevznikla.) je ním viazaný a teda vychádza z toho, že pre nedostatok písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bez úrokov a bez poplatkov, čo znamená, že k skúmaniu žalobcom tvrdených nedostatkov zmluvy pristúpiť netreba, keďže ani ich prípadné preukázanie by už k záveru pre žalobcu priaznivejším nemohlo viesť.

6.2. Ak teda žalobcovi bola poskytnutá suma 1000 € a tento zaplatil sumu 1376,69 €, je suma 376,69 € bezdôvodným obohatením žalovaného na úkor žalobcu.

7. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka

(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

(2) Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka - Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka - Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 107 ods.1 OZ - Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods.2 OZ - Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

7.1. Na rozdiel od prvého rozsudku OS PO, KS v PO dospel k záveru, že nárok žalobcu premlčaný nie je a rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 aplikovať nemožno.

7.2. Viazaný právnym názorom KS v PO, OS PO uvádza, že námietka premlčania zo strany žalovaného je irelevantná a nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je.

7.3. Už len na okraj súd uvádza, že NS v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/123/2021 z 31.03.2022 uviedol:

18. V rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/238/2017, týkajúcom sa podobnej skutkovej a právnej problematiky, najvyšší súd v podstatnom uviedol, že „samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa“. Konštatoval, že „samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu lehotu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.

19. Odvolací súd v odôvodnení uviedol „samotnú tú skutočnosť, že predmetné zmluvy neobsahujú náležitosti požadované spotrebiteľským právom (zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) nemožno bez ďalšieho vyhodnotiť tak, že žalovaný mal pri uzavieraní predmetných zmlúv úmysel

sa na úkor právnej predchodkyne žalobcu bezdôvodne obohatiť.“ Vychádzal z východísk zavinenia upravených v Trestnom zákone, pričom dospel k podobným záverom, ako sú uvedené v citovanom uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/238/2017.

20. Vzhľadom k predchádzajúcej judikatúre najvyššieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/238/2017 dovolací súd konštatuje, že odvolací súd otázku úmyselného bezdôvodného obohatenia posúdil správne. K citovanému rozhodnutiu sa v plnom rozsahu prikláňa, aj pokiaľ ide o použitie v prejednávanej veci. Od jeho záverov rozhodnutia nevidí dovolací súd dôvod sa odchyľovať a s jeho riešením právnej situácie sa stotožňuje s tým, že je ho možné použiť aj v súdnej veci.

8. Pasívna vecná legitímácia na strane žalovaného je daná napriek tvrdeniu o postúpení pohľadávky. Predovšetkým tu neexistovala pohľadávka, ktorá mohla byť predmetom postúpenia, keďže žalobca celú sumu ním čerpanú ako úver, vrátil. Žalovaný bol tvorcom zmluvy a inkasoval plnenia zo strany žalobcu a preto jeho pasívna vecná legitímácia daná je.

9. Otázka charakteru žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je vyriešená judikatúrou NS SR a preto aj v tejto časti sú námietky žalovaného irelevantné.

9.1. NS SR sp. zn. 6Cdo/19/2018 - V preskúmvanej veci dovolateľ opodstatnene namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Táto nesprávnosť bola daná posudzovaním veci podľa nesprávnej právnej normy, a to podľa ustanovenia § 137 písm. c) C. s. p., ktorého použitie v danej veci neprichádzalo do úvahy. Žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) C. s. p. (predtým v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku). K tomuto právnomu záveru dospel aktuálne najvyšší súd už v rozhodnutí z 28. februára 2019 sp. zn. 6 Cdo 127/2017, v ktorom uviedol, že ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Vychádza totiž z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Je založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeklaruje (ne)existencia práva, ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. Možno ju uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy a odlišným je aj účel, ktorému má slúžiť (jej cieľom je zabrániť používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky).

10. Podľa § 517 ods.1 OZ - Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods.2 OZ - Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods.1 NV SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy - Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

10.2. Žalobca požadoval úroky z omeškania od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému.

10.3. Splatnosť bezdôvodného obohatenia zákonom stanovená nie je a preto sa vychádza z § 563 OZ - Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. V prejednávanej veci bola žaloba ako výzva na plnenie doručená žalovanému dňa 24.06.2020, plniť mal dňa 25.06.2020 a ak tak neurobil dňom 25.06.2020 sa dostal do omeškania a od tohto dňa patria žalobcom úroky z omeškania vo výške 5,00% ročne a nie požadovaných 9,00% ročne.

11. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky.

Podľa § 53 ods.1 OZ - Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods.5 OZ - Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 298 ods.1 C.s.p. - Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 298 ods.2 C.s.p. - Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

10.1. Znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky - „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru.“

10.2. Podľa § 330 ObchZ.

(1) Ak má veriteľovi splniť ten istý dlžník niekoľko záväzkov a poskytnuté plnenie nestačí na splnenie všetkých záväzkov, je splnený záväzok určený pri plnení dlžníkom. Ak dlžník neurčí, ktorý záväzok plní, je splnený záväzok najskôr splatný, a to najprv jeho príslušenstvo.

(2) Pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak.

(3) Ak má dlžník voči veriteľovi niekoľko peňažných záväzkov a dlžník neurčí, ktorý záväzok plní, platenie sa týka najskôr záväzku, ktorého splnenie nie je zabezpečené alebo je najmenej zabezpečené, inak záväzku najskôr splatného.

(4) Platenie sa týka náhrady škody až vtedy, keď bol splnený peňažný záväzok, z ktorého porušenia vznikla povinnosť na náhradu škody, pokiaľ dlžník neurčí účel platenia.

10.3. Je pravdou, že zmluva o úvere bola uzatváraná v čase, keď jej právna povaha z hľadiska rozsahu dopadajúcej úpravy OZ alebo ObchZ. bola sporná. Podstatné však je, že aj úprava ObchZ. kládla na prvé miesto určenie dôvodu plnenia dlžníkom. Obchodné podmienky však jednostranne „zrušili“ autonómiu dlžníka a určili charakter plnenia bez ohľadu na jeho vôľu a navyše spôsobom pre neho nevýhodným (istina sa spláca až posledná). Je možné sa domnievať, že spotrebiteľ by pri individuálnej kontraktácii s takýmto nevýhodným ustanovením nesúhlasil a preto je napádaná zmluvná podmienka neprijateľnou a teda neplatnou.

11. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11.1. Žalobca v konaní plne úspešný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.